

Çocuğun Sosyalleşmesinde Oyunun Rolü

Burcu Gezer Şen¹

Öz

Oyunun çocukların gelişimi, öğrenmesi ve sosyalleşmesi üzerinde olumlu etkileri olduğuna dair fikir birliği olmasına rağmen oyunu tanımlamak son derece güçtür. Oyunun ne anlama geldiği, oyunun özü, oyunun sınırları, oyunun sosyalleşmeye etkileri veya çocukların oyunlardan neler öğrendiği gibi oyunla ilgili sorulacak birçok soru söz konusudur. Erken çocukluk eğitiminde oyuna uzun süredir değer verilmektedir. Oyunun çocukların sağlıklı gelişimi, öğrenmesi ve sosyalleşmesindeki rolü araştırılmaya devam etmektedir. Oyun araştırmaları geniş bir alanı kapsar. Oyun, her yaşta bireyde gözlemlenebilen çeşitli etkinlikler ve deneyimleri ifade eden geniş kapsamlı bir kavramdır. Ayrıca oyun, evrensel bir kavramdır. Hemen hemen her çocuk, dünyanın her yerinde oyun oynar. Oyun her çocuğun temel hakkı olarak kabul edilmiştir. Birçok düşünürün göre oyun çocuğun işidir. Oyun başlı başına önemli bir amaçtır; aynı zamanda başka amaçlar için bir araçtır. Oyun, çocukların öğrendiği doğal bir araç olarak görülebilir. Oyun oynayan çocuklar, dünya hakkında bilgi edinmenin yanı sıra bireysel ve sosyal kimliklerini de inşa etmektedir. Oyun, çocukların kendi kültürleri ve toplumsal beklentiler hakkında bilgi edinmelerinin bir yoludur. Oyun sayesinde çocuklar toplumda nasıl davranmaları gerektiğini gözlemler, deneyimler ve içselleştirir. Oyun, tüm çocukların gelişiminin önemli ve kritik bir parçasıdır. Çocukların gelişiminin tüm alanları karmaşık bir şekilde iç içedir. Oyun, bu gelişim alanlarının her birine doğrudan ve dolaylı yollarla fayda sağlar. Oyun, çocuğun bebeklik döneminde başlar ve ideal olarak yaşamı boyunca devam eder. Bu çalışmada, oyunun çocuğun sosyal hayatındaki rolünün incelenmesi amaçlanmıştır. Bu amaç doğrultusunda oyun kavramı, oyunun çocuğun sosyalleşmesindeki rolü ve oyunun çocuğun eğitimindeki rolü konuları ele alınmıştır. Çalışmanın içeriğinde oyunun temel kavramlarına, yaklaşımlarına ve sosyolojik boyutuna ilişkin alanyazına değinilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Oyun, Sosyalleşme, Eğitim, Eğitim Sosyolojisi, Çocuk Sosyolojisi.

Gezer Şen, B. (2025). Çocuğun Sosyalleşmesinde Oyunun Rolü. İnsan ve Toplum Bilimleri Araştırmaları Dergisi, 14(1), 71-91. <https://doi.org/10.15869/itobiad.1079436>

Geliş Tarihi	25.02.2022
Kabul Tarihi	20.02.2025
Yayın Tarihi	28.03.2025
*Bu CC BY-NC lisansı altında açık erişimli bir makaledir.	

¹ Doç. Dr., Fırat Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, Temel Eğitim Ana Bilim Dalı, Elazığ, Türkiye, burcugezersen@firat.edu.tr, ORCID: 0000-0003-3782-2377

2025, 14 (1), 71-91 | Research Article

The Role of Play in the Socialization of Children

Burcu Gezer Şen ¹

Abstract

Although there is a consensus that play has positive effects on children's development, learning and socialization, it is extremely difficult to define play. There are many questions to be asked about play, such as what play means, the essence of play, the limits of play, the effects of play on socialization, or what children learn from play. Play has long been valued in early childhood education. The role of play in the healthy development, learning and socialization of children continues to be investigated. Play research covers a wide area. Play is a broad concept that expresses various activities and experiences that can be observed in individuals of all ages. In addition, play is a universal concept. Almost every child plays games all over the world. Play has been accepted as the fundamental right of every child. According to many thinkers, play is the child's work. The play itself is an important goal; it is also a tool for other purposes. Play can be seen as a natural means by which young children learn. Children playing games build their personal and social identities as well as gaining knowledge about the world. Play is a way for children to learn about their own culture and societal expectations. Through play, children observe, experience and internalize how they should behave in society. Play is an important and critical part of the development of all children. All areas of children's development are intricately intertwined. Play benefits each of these areas of development in direct and indirect ways. Play begins in a child's infancy and ideally continues throughout his life. In this study, it is aimed to examine the role of play in the social life of the child. For this purpose, the concept of play, the role of play in the socialization of the child and the role of play in the education of the child are discussed. In the content of the study, the literature on the basic concepts, approaches and sociological dimension of the play is mentioned.

Keywords: Play, Socialization, Education, Sociology of Education, Sociology of Children.

Gezer Şen, B. (2025). The Role of Play in the Socialization of Children. *Journal of the Human and Social Science Researches*, 14(1), 71-91. <https://doi.org/10.15869/itobiad.1079436>

Date of Submission	25.02.2022
Date of Acceptance	20.02.2025
Date of Publication	28.03.2025
*This is an open access article under the CC BY-NC license.	

¹ Assoc. Prof. Firat University, Faculty of Education, Department of Basic Education, Elazig, Türkiye, burcugezersen@firat.edu.tr, ORCID: 0000-0003-3782-2377

Giriş

Oyun nedir? Oyun nasıl gelişir? Oyun, öğrenme ve gelişim arasındaki ilişki nedir? Oyun kelimesi aklımıza neleri getirir? Bu sorular oyunla ilişkili olduğunu düşünülen her şeyin bir kavram haritasını oluşturmaya yardımcı olmaktadır. Dünya çapındaki çoğu toplulukta, oyun hem aileler hem de eğitim kurumları tarafından değerli kabul edilmiştir. Erken çocukluk eğitiminde, oyun merkezi bir kavram olarak görülmüştür. 3-6 yaş arasındaki çocuklar bir kediyle oynamak, mandallarla oynamak, yemek yapıyormuş gibi yapmak gibi hayali oyunları veya ata binmek gibi çoğunlukla doğal ortamlarda oynanan oyunları tercih etmektedir. Bu yaş grubunda oyun aynı zamanda kum havuzu, oyun evi, oyun alanı gibi çok çeşitli erken çocukluk eğitimine özgü oyun bağlamalarını da içermektedir. 7-12 yaş arasındaki çocuklar, arkadaşlarla saklambaç oynamak, pistlerde bisiklete binmek, gizli yerler inşa etmek, aile oyunları, karalamalar, okul bahçesinde oyun, spor, kum havuzu oyunu ve oyun evi inşa etmek gibi etkinliklere odaklıdır. 13-18 yaş arasındaki çocuklar ise, eğlence veya oyun alanı olarak nitelendirilebilecek mekânlar arasında restoranları, büyük mağazaları, tiyatroyu, sinemayı ve gençlik merkezlerini öne çıkarmaktadır. Yetişkinler de en çok boş zaman veya keyifli anılar yaşatan yerler arasında doğal ortamlar, restoranlar, büyük mağazalar ve sinemalar ile okulda çocuklarla oynanan oyunları öne çıkarmaktadır (Fleer 2021; Serpa 2018; Singh ve Gupta 2012; Vandell 2000; Vietze, Juang ve Schachner 2019)

Hemen hemen her çocuk, dünyanın her yerinde oyun oynar. Oyun oynama dürtüsü o kadar yoğundur ki, çocuklar gerçek oyuncakları olmadığında, ebeveynleri bu davranışı aktif olarak teşvik etmediğinde ve hatta bir savaş bölgesinin ortasındaiken de oyun oynayabilmektedir. Küçük bir çocuk için koşmak, rol yapmak ve inşa etmek eğlencelidir. Araştırmacılar ve eğitimciler bu eğlenceli etkinliklerin başta fiziksel, bilişsel ve sosyal gelişim olmak üzere çocuğun tüm gelişim alanlarına fayda sağladığını belirtmektedir (Akgül 2019; Kumar Shirotriya 2012).

Oyun, sağlıklı çocuk gelişimi için o kadar temel bir bileşendir ki Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Yüksek Komisyonu oyunu her çocuğun temel hakkı olarak kabul etmiştir. Oyun yoluyla geliştirilen becerilerin çoğu, 21. yüzyılda başarı için çok önemlidir. Günümüz dünyasında başarıya ulaşmak için bireylerin sosyal açıdan yetkin olmaları gerekmektedir. İşbirliği, güçlü iletişim, eleştirel düşünme, yenilikçi anlayış ve problem çözme becerisi çocukların gelecekteki başarısı için çok önemli kabul edilmektedir. Bu becerilerin çoğu ancak oyun yoluyla kolayca öğrenilebilmektedir (Brooker ve Woodhead 2013; White 2012).

Yaşamın ilk aylarından itibaren oyun oynamaya başlanır ve ilk yıllarda oyun, yemek ve uykunun yanı sıra çocuğun en çok yaptığı aktivitelerden biri haline gelir. Çocuklar oyun yoluyla öğrenirler. Gelişim, öğrenme ve oyun arasında çok boyutlu bir ilişki söz konusudur. Oyun, öğrenme stratejilerinin yanı sıra olumlu benlik saygısı ve çok yönlü düşünme gibi yaşamsal işlevler sağlar. Oyun terimini tanımlamak ve ifade etmek zordur. Çünkü oyun soyuttur ve farklı gruplar için birden çok anlama sahiptir. Oyun, esnek bir alana sahip olan, dönüşüme açık olan ve oyuncuların birbirinden farklı deneyimler yaşadığı gönüllü bir hareket olarak tanımlanmaktadır. Oyun, çocuklara pek çok alanda kazanım sağlayan ve onların sosyal olarak etkileşim kurmayı öğrendiği bir araçtır (Guirguis 2018; Viejo, Ortega-Ruiz, ve Romera 2018).

Erken çocukluk yıllarında çocuklar için oyun oynamak çok önemlidir. Çocuklar için en önemli öğretimin oyun esnasında gerçekleştiği düşünülmektedir. Gelişimsel oyun teorileri oyunu öğretim ve değerlendirme için bir bağlam olarak kullanmaya vurguda bulunur. Ayrıca oyunun sosyal, duygusal, bilişsel, fiziksel ve motor gelişim alanlarındaki önemi de sıkça vurgulanmaktadır (Biddle vd. 2013; Faas, Wu, ve Geiger 2017).

Erken çocukluk eğitimi ortamı, çocukların çeşitli oyun deneyimleri yoluyla öğrenmeye olan sevgiyi keşfettikleri bir yer olmalıdır. Oyun temelli öğrenme, çocuğun gelişiminin desteklenmesi için gereklidir. Oyun temelli öğrenme, bütünsel bir yaklaşımla çocuk gelişimiyle ilgili tüm alanlara hitap etmektedir. Oyun temelli öğrenme herkes için eğitici ve eğlenceli bir etkinliktir. Çocukların yaşam boyu öğrenen bireyler haline gelmesinde oyunun rolü büyüktür. Oyun, çocuğun öğrenme eylemini takdir etmesini ve bundan zevk almasını sağlamaktadır (Irvin 2017; Kessel 2018).

Yapılan araştırmalar, oyunun bireyin gelişimindeki önemini ortaya çıkarmaktadır (Akın, Kızıtanrı ve Edip 2021; Gökşen 2014; Koçer 2004). Oyun, özgürce seçilmiş, içsel olarak motive edilmiş ve kişisel olarak yönlendirilmiş tüm faaliyetleri kapsamaktadır. Oyun, sanatın, sporun, kitapların, filmlerin, modanın, eğlencenin ve merakın, kısaca medeniyet olarak düşünülen her şeyin temeli olarak tanımlanmaktadır (Bianca 2020; Lai vd. 2018). Oyun, çocukların kendi dünyalarını ve başkalarının dünyasını deneyimledikleri bir mercektir. Çocuklar oyundan yoksun bırakıldığında, hem çocukluk döneminde hem de uzun vadede zarar görmektedir. Yetişkinlerin destekleyici tutumu, oyun alanlarının yeterli hale getirilmesi ve oyun malzemelerinin çeşitliliğinin sağlanması ile çocuklar toplumun sağlıklı, mutlu ve üretken üyeleri olma fırsatına sahip olmaktadır (Abdul Aziz ve Yusof 2009; Goldstein 2012; Majumdar 2020).

Teorilerden ve tanımlardan yola çıkarak, oyunun çocukların gelişimine katkıda bulunduğu konusunda fikir birliği sağlanabilir. Oyun, çocukların psikolojik ve fiziksel ihtiyaçlarını karşılamak için gerçekliği dönüştürmelerine ve dünyanın sembolik temsillerini geliştirmelerine olanak tanır. Ayrıca, çocukların oyunlarındaki niteliksel farklılıklar, farklı yetenek düzeylerini yansıtır. Oyun aynı zamanda çocukların gelişimini alt işlevlerden üst işlevlere ve basit kavramları anlamadan ileri düzeyde zihinsel etkinlikler gerçekleştirmeye kadar kolaylaştırabilir. Oyun, çocukların davranışlarında ustalaşmasına, yetişkin rollerini öğrenmesine, duygusal ve motor becerilerinin keşfedilmesine ve sosyal becerilerin kademeli olarak kazanılmasına yardımcı olabilir. Ayrıca oyun, çocukların geleceğe hazırlanmalarına yardımcı olur (Faas vd. 2017; Mabagala ve Mabagala 2012; Raghavan ve Alexandrova 2015)

Bu çalışmada, oyunun çocuğun sosyalleşmesindeki rolünün incelenmesi amaçlanmıştır. Çalışmanın içeriğinde oyunun temel kavramlarına, yaklaşımlarına ve sosyolojik boyutuna ilişkin alanyazına değinilmiştir. Bu doğrultuda oyun kavramı, oyunun çocuğun sosyalleşmesindeki rolü ve oyunun çocuğun eğitimindeki rolü konuları ele alınmıştır.

Oyun Kavramı

Oyun kavramı uzun süredir oyun bilimcilerin, eğitimcilerin, sosyologların, psikologların, filozofların, teorisyenlerin ve ebeveynlerin ilgisini çekmektedir. Araştırmacılar uzun süredir oyun kavramı ve oyunun gelişimdeki rolü hakkında çalışmalar yapmakta ve teoriler geliştirmektedir. Oyunun çocukların gelişimi ve öğrenmesi üzerinde olumlu etkileri olduğuna dair fikir birliği olmasına rağmen oyunu tanımlamak son derece güçtür.

Bir çocuğun oyun oynadığını herkes ayırt edebilse de, bunu tanımlamak, açıklamak ve diğer çocukluk etkinlikleriyle ilişkilendirmek daha karmaşıktır. Oyunun ne anlama geldiği, çocukların oyunlardan neler öğrendiği, oyunun özü, oyunun sınırları veya oyunun ne zaman başladığı ve bittiği gibi oyunla ilgili sorulacak birçok soru söz konusudur. Çocuklar bebeklik döneminden itibaren etraflarındaki dünyayı anlamlandırmak için oyun oynar ve hayatın temelini oluşturan beceriler geliştirir. Oyun, çocuklara fiziksel, bilişsel, sosyal ve duygusal olarak gelişmeleri için önem taşıyan şeyleri kendi kendilerine öğrenme ve deneyimleme fırsatı verir (Mabagala and Mabagala 2012; Rothbart et al. 2011; Treasure 2018).

Oyun, çok yönlü bir kavramdır. Oyunun tanımından amacına ve kendini gösterme biçimlerine kadar neredeyse her yönü hakkında çok az fikir birliği ve çok fazla muğlaklık vardır. Oyunun özelliklerinin incelenmesi oyunun tanımlanmasını mümkün hale getirir (Bulgarelli ve Bianquin 2017). Oyunun özellikleri dikkate alındığında, oyunun dışsaldan çok içsel olduğu, zaman zaman gerçeği aştığı, zaman zaman ise gerçeği yansıttığı, oyuncu tarafından kontrol edilir olduğu, üründen çok sürece dikkat gerektirdiği, güvenli olduğu, eğlenceli olduğu, öngörülemez olduğu, zevkli olduğu, kendiliğinden olduğu ve zorunlu olmayan aktif katılım içerdiği görülmektedir (Eberle 2014; Larsen 2015; Stagnitti 2004).

Oyun, herhangi tek bir özellik yerine bir özellikler dizisi halinde tanımlanmıştır. Huizinga için oyun, bilinçli olarak sıradan yaşamın dışında duran, oyuncuyu yoğun biçimde ve tamamen içine çeken özgür bir etkinliktir. Vygotsky için oyun, çocuk tarafından istenen, hayali bir durumu ve kuralları içeren bir etkinliktir. Rubin ve arkadaşları için oyun, içsel olarak motive edilmiş, amaçlardan çok araçlara odaklanılan, dışarıdan dayatılan kurallardan bağımsız ve oyuncuların aktif olarak rol aldığı bir etkinliktir (Gray 2013). Oyun genellikle, amaçlardan ziyade araçlara odaklanılan, sürecin sonuçtan daha fazla önem taşıdığı, esnekliğe sahip, kendi iyiliği için yapılan ve olumlu etkilere sahip bir etkinlik olarak tanımlanır (Larsen 2015; Smith ve Pellegrini 2008).

Oyunun tam olarak ne anlam ifade ettiği, çocukların oyun yoluyla neleri, nasıl öğrendiği sıkça sorgulanmaktadır. Oyun, üzerinde derinlemesine düşünmeye çalıştığımızda zihnimizi çelişkilerle dolduran bir kavramdır. Oyun bir hayal dünyasında geçer, ancak yine de gerçek dünyayla ilgilidir ve çocukların gerçek dünyayla başa çıkmasına yardımcı olur. Oyun çocukçadır, ancak yetişkinlerin en büyük başarılarının çoğunun temelinde oyun yer alır (Pramling vd. 2019; Syomwene ve Mwaka 2018). Oyun, çocukların tercih ettiği etkinliklere ve bazı yetişkin etkinliklerine atıfta bulunmak için yaygın olarak kullanılan bir kelimedir ve genellikle oyunun öğrenmeyi desteklediği ifade edilmektedir. Oyun, bireyin kendi seçtiği ve kendi kendini yönlendirdiği, amaçlardan daha fazlası tarafından motive edilen, zihinsel kurallar tarafından yönlendirilen ve güçlü bir hayal gücü ögesi içeren bir etkinlik olarak tanımlanır (Gray 2017; Mielonen ve Paterson 2009).

Oyun, her yaşta bireyde gözlemlenebilen çeşitli etkinlikler ve deneyimler için çok geniş bir terimdir. Oyun anlayışları ve oyunla ilgili inançlar çok çeşitlidir. Erken çocukluk eğitimi ve bakımında uzun süredir oyuna değer verilmektedir. Oyun, doğumdan sekiz yaşına kadar olan çocuklara hitap eden bağlamlar olarak tanımlanır (Mabagala ve Mabagala 2012; Nichols 2020) Oyunun çocukların sağlıklı gelişimi ve öğrenimi üzerindeki önemi iyi belgelenmiş ve iyi araştırılmıştır. Oyun araştırmaları geniş bir alanı kapsar. Filozoflar, teorisyenler, psikologlar ve eğitimciler yüzyıllardır oyun konusunu ve oyunun değerini araştırmaya devam etmektedir (Eberle 2014; Londoño-Ramos ve Rojas-Devia 2020; Tesar vd. 2021). Oyunun basit bir tanımı yoktur ve sınırları her zaman net

değildir. Oyun, çocukların öğrendiği doğal bir araç olarak kabul edilir. Oyunu tanımlamaya ve onu diğer davranışlardan ayırmaya yardımcı olan bazı özellikler vardır. Oyun öz-yönelimli, aktif, anlamlı, sembolik, gönüllü, eğlenceli, süreç odaklı, içsel olarak motive edilmiş, maceracı ve riskli bir etkinliktir (Treasure 2018; Vickerius ve Sandberg 2006).

Oyun tanımları, fiziksel oyun, yapı oyunu, dil oyunu veya sembolik oyun gibi çeşitli oyun türlerinin tanımlarından, tüm oyun davranışlarının özünü keşfetmeyi amaçlayan gözlemlere dayalı geniş ölçüt listelerine kadar uzanır. Giderek artan sosyal deneyimlerle birlikte, çocukların akranlarıyla etkileşimli oyunları giderek daha yaygın ve karmaşık hale gelir. Parten (1932), çocukların oyunlarının yeteneklerini yansıttığını, çocuklar geliştikçe farklı oyun kategorilerinin ortaya çıktığını ve onların bir oyun repertuarı oluşturmalarına olanak tanıdığını fark etmemizi sağlayarak oyun anlayışımıza katkıda bulunmuştur. Parten, ilk yıllarda oyunda artan sosyal olgunluğu tanımlamak için tek başına oyun (2 – 2½ yaş), paralel oyun (2½ – 3½ yaş), birlikte oyun (3½ – 4½ yaş) ve işbirliğine dayalı oyun (4½) olmak üzere dört sosyal oyun düzeyi belirlemiştir (Parten 1932; Rubin, Watson ve Jambor 1978). Tek başına oyunda, çocuklar tek başına oyun oynar. Paralel oyunda, çocuklar benzer faaliyetlerde bulunabilirler ancak ayrı ayrı oyun oynarlar. Birlikte oyunda, çocuklar ayrı ayrı oyun oynar ama paylaşabilir, diğerlerine dikkat edebilir ve başkalarıyla oyunları hakkında iletişim kurabilir. İşbirliğine dayalı oyunda ise, çocuklar ortak bir amaç için oyun oynar ve bu amaca ulaşmak için işbirliği içinde çalışır (Pyle ve Daniels 2017; Treasure 2018; White 2012).

Oyun, insan deneyimi açısından oldukça zengin bir çeşitliliktedir. Oyun gönüllü, içsel olarak motive edilmiş ve her çocuğa özgü bir etkinliktir. Oyuncular kendi istekleriyle oyun oynarlar. Oyun özeldir ve farklıdır. Oyun eğlencelidir. Çocuklar çok sayıda oyun aktivitesiyle eğlence bulabilirler. Oyuncular kurallara göre oynar. Kurallar sadece oyunları düzenlemek ve adil kılmak için değildir, aynı zamanda oyunları ilginç hale getirir ve devamlılığını sağlar (Eberle 2014; Gurgel ve Moraes 2014).

Oyunun Sosyalleşmedeki Rolü

Oyun, en yaygın olarak, tüm kültürlerde var olan, niteliksel olarak benzer olan, çocukların içsel olarak motive edilmiş evrensel bir davranışı olarak algılanır. Bu oyun anlayışı, oyunun çocuk yetiştirme inançları, değerleri ve pratiklerindeki farklılıkların bir sonucu olarak kültürler arasında ve kültürler içinde büyük ölçüde değişen, kültürel olarak yapılandırılmış bir aktivite olduğuna dair alternatif bir anlayış sunar. Oyunun içeriğinin, oyun sırasında yaşanan sosyal etkileşim türlerinin ve oyun için sağlanan kaynakların kültürler arasında farklılık gösterdiği ileri sürülmektedir. Hem niceliği hem de niteliği kültürler arasında farklılık gösterse de, evrensel gelişimsel sonuçları teşvik etmede oyun oldukça belirgin bir role sahiptir (Gaskins, Haight, ve Lancy 2007; Sharma 2018; Thyssen 2003).

Oyun, çocukların kendi kültürlerinin gerçekleri ve beklentileri hakkında bilgi edinmelerinin bir yoludur. Oyun sırasında çocuklar, toplumda nasıl hareket edeceklerine ilişkin senaryoları içselleştirirler. Dramatik oyunda, bir çocuk farklı rollerle deneyler yapabilir; bir gün itfaiyeci rolünü, ertesi gün bir bebeği canlandırabilir. Bir karakterin yerine geçmek ve onun ne söyleyeceğini, ne yapacağını veya ne hissedeceğini hayal etmek, çocukların diğer insanları anlamalarına yardımcı olur. Dramatik oyunun bir başka

sosyalleşme yararı, çocukların hayatlarındaki olaylar için senaryo yazmalarına izin vermesidir (Brooker ve Woodhead 2013; White 2012).

Oyunun çocukların gelişimindeki rolünün anlaşılması, oyun etkinliklerini kültürel ve tarihsel perspektiften incelemeyi gerektirmektedir. Oyunun yetişkinlerin oluşturduğu koşullar tarafından şekillenen kültürel bir etkinlik olduğunu savunulmaktadır. Oluşturulan koşullar çocukların öğrenmesini ve kişisel yetkinliğini geliştirmesini desteklemektedir (Fleer 2014; Lundy, Orr, ve Sheir 2017).

Oyun araştırmaları, sosyokültürel bağlamda çocukların kendi gerçekliklerinde deneyimledikleri değişimleri yansıtan çağdaş etkilere dikkat çeker. Çağdaş oyun kavramı, çocukların potansiyel olarak dijitalden dijital olmayana uzanan bir süreklilik içinde deneyimledikleri çeşitli ürünler, dijital medya ve dijital teknolojiler arasındaki yakınsamanın sağladığı olanaklarla karakterize edilir. Televizyon ve diğer medya araçlarının yanı sıra dijital teknolojilerin tüketiminin çocukların oyunlarının miktarında ve kalitesinde azalmaya neden olduğuna ilişkin görüşlerin aksine, çağdaş oyun kavramı çocukların oyunlarını çağdaş deneyimlerini dikkate alarak yeniden kavramsallaştırma fırsatları sunmaktadır. Bu deneyimler, televizyon, dijital medya ve teknolojiler aracılığıyla çağdaş popüler kültürle etkileşimlerini içerir (Huser 2017; Singh ve Gupta 2012).

Çocuklar akranları ve kardeşleriyle oyun yoluyla kişilerarası ilişkilerini geliştirir. Çocukların oynadığı oyunlar pek çok konuda fayda sağlasa da her oyun olumlu değildir. Çocukların oyunları, alay etme, zorbalık, kabalık ve tecrit edici oyunlar yoluyla sosyal ve kültürel ayrımları ve güç eşitsizliklerini güçlendirebilir. Bazı çocuklar cinsiyetleri, sosyal sınıfları, etnik kökenleri, yetenekleri/engellilikleri veya diğer farklılıkları nedeniyle başkaları tarafından rutin olarak dışlanabilmektedir. Kapsayıcı değerler sergileyen yetişkinlerin desteğiyle, çocuklar adil bir şekilde oynamayı ve çeşitli çocuk grupları içinde nasıl ilişkiler ve arkadaşlıklar kurabileceklerini öğrenebilirler (Brooker ve Woodhead 2013; Guirguis 2018; Köngäs, Määttä, ve Uusiautti 2022).

Çocukların oyun oynama ve katılım hakkı Birleşmiş Milletler tarafından kabul edilmiş ve dünyanın her yerinde çocukların arkadaşça ve güvenli bir ortamda oyun oynama ve katılım hakkına sahip olmaları güvence altına alınmıştır. Oyun, akranlarla oynamak ve çevreyi sosyal hale getirmek için temel bir stratejidir. Akran kültürü günden güne yok olmaktadır. Çocuklar sosyal ve işbirliğine odaklı olmak yerine ben merkezli hale gelmektedir. Oyun, çocukların sosyalleşmesi, sosyal beceriler edinmesi ve sosyal bir birey haline gelebilmesi için çok önemlidir (Majumdar 2020). Genel olarak, daha fazla oyun oynayan çocukların özdenetim, işbirliği, empati ve girişkenlik bakımından sosyal yeterliliğinin daha yüksek olduğu ifade edilmektedir. Çocukların sosyal gelişimini etkileyen öğrenme ve öğretme sürecinde oyun önemli bir yere sahiptir (Fleer 2021; Rauf ve Bakar 2019).

Bütün çocuklar temel eğitim hakkına ve oyun hakkına sahiptir. Bebeklik döneminden itibaren çocuklar, çevrelerindeki dünyayı anlamlandırmak amacıyla eğlenceli aktivitelere yönelirler. Ancak, çocukların oyun oynama çabaları zaman zaman ebeveynler, bakıcılar ve öğretmenler tarafından durdurulur. Oyunun çocuklar için önemi konusundaki bilgi eksikliği, ebeveynlerin, bakıcıların ve öğretmenlerin çocukların oyun haklarını reddetmelerine, bunun yerine okuma ve aritmetik konularına daha fazla önem vermelerine neden olmaktadır. Ebeveynlerin, eğitim kurumlarının ve bir bütün olarak

toplumun, oyunun çocukların gelişimi ve öğrenmesindeki rolü hakkında bilinçlenmesi önemlidir. Çocukların potansiyellerini geliştirmelerine yardımcı olmak için oyun oynayabilecekleri elverişli ve güvenli bir ortam oluşturmada yetişkinlerin rolü ön plandadır (Brooker ve Woodhead 2013; Mabagala ve Mabagala 2012; Nicolai 2003).

Dünyanın her yerindeki çocuklar oyun oynayarak vakit geçirirler de, günlük yaşamlarının düzenlenme biçimindeki köklü farklılıklar, oyunlarında önemli farklılıklara neden olur. Bu tür farklılıklar, oyunun çocukların hayatındaki merkeziliği, çocukların oyun için motivasyonları, oyunun ebeveynler tarafından nasıl anlaşıldığı, mevcut oyun ortakları ve bağlamları dâhil olmak üzere her kültürün değerlerine ve pratik gerçeklerine dayanmaktadır. Oyunun değeri, ebeveynlerin ona yüklediği anlamı, çocukların gelişimi ve öğrenmesi hakkındaki inançlarını ve günlük yaşamdaki rollerini yansıtır. Etnografik araştırmalar, bir toplumun belirli kültürel inançlarına bağlı olarak, ebeveynlerin oyunu geliştirebileceğini, kabul edebileceğini veya kısıtlayabileceğini göstermektedir (Gaskins vd. 2007; Smidt 2011).

Oyun oynayan çocuklar, dünya hakkındaki bilgilerinin yanı sıra bireysel kimliklerini de inşa etmektedirler. Çocuklar oyun yoluyla, "Ben buyum. Yapmak istediğim şey bu. Yapmam gereken şey bu. Başkalarıyla oynadığımda, onlarla işbirliği yapabilirim. Oyundaki sorumluluğum bitene kadar oynamaya devam etmem gerekiyor" şeklinde ifade edilebilecek algılar geliştirir (Mielonen ve Paterson 2009; Smith ve Pellegrini 2008).

Toplum oyun ve öğrenme arasında yanlış bir zıtlık algısı oluşturmuştur. Uzmanlar oyunun çocukların hayatındaki önemine dair güçlü bir argüman ortaya koymaya devam ederken, çocukların oyun oynamak için harcadıkları gerçek zaman azalmaya devam etmektedir. Yükselen akademik standartların baskısı altında, okullarda oyunun yerini test hazırlığı almakta ve ebeveynler bilgi kartlarının başarıya giden yol olduğuna inanmaktadır. Oyunla ilgili toplumda var olan yanlış algılara rağmen, oyunun yararlarının bebeklik döneminde erken yaşta kazanılmaya başlandığı ve çocuklukta yavaş yavaş azalsa da oyunun asla gerçekten sona ermediği bilinmektedir. Belirli bir yaştaki çocukların ve yetişkinlerin ihtiyaç ve becerilerine göre oyun şekil değiştirir. Oyunun bazı avantajları oldukça evrensel, bazıları bir türe daha özgüdür veya belirli oyun türlerinde diğerlerinden daha güçlüdür. Oyun, tüm çocukların ihtiyaçlarına cevap verebilecek düzeyde fayda sağlama potansiyeline sahiptir. Dramatik oyunlar aracılığıyla çocuklar diğer çocuklarla çatışma ve anlaşma yoluyla, diğer insanların kendileriyle uyuşmayabilecek niyetleri ve arzuları olduğunun farkına varırlar. Sosyal oyun, çocukların yetişkinlerle ve diğer çocuklarla etkileşimini zenginleştirir. Oyun senaryoları içindeki etkileşimler, çocuklara büyük faydalar sağlar (Göncü ve Gaskins 2007; Gray 2017; Pramling vd. 2019; White 2012).

Oyun çocukların gelişimi için gerekli olan temel becerileri keşfetmelerine yardımcı olan tüm aktiviteleri kapsar. Oyun aynı zamanda çocuklar için kendi dünyalarını ve başkalarının dünyasını deneyimledikleri bir uğraş olarak kabul edilir. Otantik oyun deneyimleri, meraklı ve keşfetmeye hevesli yapıdaki çocukların kendi dünyalarını keşfetmelerini sağlar. Oyun kendiliğinden, sürekli değişen, aktif ve yapıcı bir süreçtir (Stagnitti 2004; Whitman 2018).

Dünyanın her yerindeki çocuklar, oyun haklarını gerçekleştirmede birçok zorlukla karşı karşıyadır. Çoğu zaman, oyunun çocukların hayatındaki merkezi yeri yanlış anlaşılır ve görmezden gelinir. Yetişkinlerin oyunu zaman israfı olarak algılaması çocukların

zamanlarını yetişkinler tarafından belirlenen faaliyetlerle geçirmesine neden olur. Çocukların okulda başarılı olmaları için artan baskı, oyunun deneyimlenebilirliğini azaltmaktadır. Eğitim ortamlarında akademik hedeflere ve resmi öğrenmeye odaklanılması çocukların oyuna katılımını kısıtlamaktadır. Birçok çocuk için yaşam ortamları kontrolsüz trafik, kirlilik, yerel güvenli oyun alanlarının ve yeşil alanların eksikliği ve yüksek düzeyde suç ve şiddet gibi önemli riskler oluşturmaktadır. Bu risklere ilişkin korkular, çocukların araştırma ve keşfetme özgürlüklerine yönelik kısıtlamalara ve daha yüksek düzeyde gözetime neden olmaktadır. Ebeveynlerin dış dünyadaki güvenliğe ilişkin endişeleri ve elektronik medyanın hızla yaygınlaşması, çocukların çevrimiçi oyunlar oynamaya, sosyal ağlar kurmaya, film ve televizyon izlemeye ve müzik dinlemeye daha fazla zaman harcamasına neden olmaktadır. Bu yeni platformlar çocuklar için büyük fırsatlar sunarken, yine de çocukların sağlığı ve refahı üzerindeki riskler konusunda artan endişeler söz konusudur (Brooker ve Woodhead 2013; Courtney 2015; İnan Kaya 2021; Kumar Shirotriya 2012; Lester ve Russell 2010).

Oyun konusunda yaşanan zorluklar tüm çocuklar için aynı değildir. Kız ve erkek çocuklar için neyin uygun olduğuna dair farklı inançlar, yoksulluk, kaynak kısıtlılıkları ve çatışma bölgelerinde yaşamın baskısı oynamak için ek engeller getirir. Ayrıca, kurumsal bakım, okuldan dışlanma ve akranları tarafından reddedilme, engelli çocukları sosyal katılım ve oyun konusunda kısıtlar. Tüm çocuklar için oyunun gerçekleşmesini engelleyen ekonomik, fiziksel, sosyal ve kültürel engellerin ortadan kaldırılması ve oyun özgürlüğünün sağlanması temel bir gerekliliktir (Gurgel ve Moraes 2014; Huston ve Bentley 2010; Milteer vd. 2012)

Oyunun Eğitimdeki Rolü

Son birkaç on yılda, eğitim ve çocuk psikolojisi alanlarındaki araştırmacılar, çocukların yaşamlarında oyunun gerekliliğine dair önemli kanıtlar elde etmişlerdir. Oyunun çocuklar için en büyük çekiciliği eğlencedir. Bununla birlikte, çocuklar oynarken kritik bilişsel, duygusal, sosyal ve fiziksel beceriler de geliştirirler. Oyun, beyin gelişimine katkıda bulunur. Bu şekilde oyun başlı başına önemli bir amaçtır; aynı zamanda başka amaçlar için bir araçtır. Çocukların ilk yıllarda oyun yoluyla öğrendikleri beceriler, anaokulu sınıfından çalışma hayatına kadar gelecekteki öğrenme ve başarı için zemin hazırlar. Çocuklar oyun yoluyla davranışlarını düzenlemeyi öğrenirler. Oyun çocukların daha sonraki öğrenmelerinin temellerini oluşturur. Çocuklar oyun yoluyla sosyal ilişkilerin karmaşık yönlerini çözmeyi, yaratıcı problem çözme becerilerinden oluşan bir repertuar inşa etmeyi ve çok daha fazlasını yapmayı öğrenir. Yetişkinler çocuklara eğlenceli öğrenme fırsatları aracılığıyla rehberlik etme rolü önem taşır. Oyun, çocuklara gelişmek için güçlü bir fırsat sunar. Oyun çocuğun bireysel ihtiyaçlarını bütünsel olarak karşılar (Guirguis 2018; Lundy vd. 2017; White 2012).

Çocukların gelişiminin tüm alanları “bilişsel, sosyal, duygusal ve fiziksel – karmaşık bir şekilde iç içedir. Oyun, bu becerilerin her birine doğrudan ve dolaylı yollarla fayda sağlar. Çocuklar dil, problem çözme, yaratıcılık ve öz düzenleme gibi bilişsel becerileri öğrenir ve uygularlar. Sosyo-duygusal büyüme, çocukların başkalarıyla etkileşim kurma, müzakere etme ve uzlaşma becerilerinde görülebilir. Ayrıca korku, öfke ve hayal kırıklığı ile başa çıkmak için stratejiler uygularlar. Ayrıca, blok inşa etme, çizme, koşma ve atlama ince ve kaba motor becerilerin gelişimine katkıda bulunur. Çocuklar oyun yoluyla kendi öğrenmelerini yönlendirme şansına sahip olduklarında, kendi acil ve gelişimsel ihtiyaçlarını karşılayabilir ve bireysel öğrenme stillerine en uygun etkinlikleri

bulabilirler. Oyunda, çocuklar kalıcı bir öğrenme eğilimi geliştirirler. Serbest oyun etkinlikleri çocuğun kendi öğrenme süreci üzerinde kontrol sahibi olmasını, motivasyonunu ve ustalığını destekler. Problem çözme yeteneklerine güvenmeyi öğrenirler ve zorluklar karşısında dirençli hale gelirler. Tüm bunlar, çocukların bilgi ve yeteneklerinin sınırlarını test etmekte özgür oldukları, güvenli, kaygısız ve risksiz bir ortamda gerçekleşir. Çocuklar ayrıca bilgiyi nasıl arayacaklarını da öğrenirler. Oyun keşif içerir. Oyun, bir ömür boyu öğrenmenin temelini oluşturur (Pramling vd. 2019; Raghavan ve Alexandrova 2015; White 2012).

Oyun, birçok erken çocukluk eğitimcisi tarafından önemli bir statüye sahiptir. Dünyanın dört bir yanında, erken çocukluk eğitimcileri, çocukların oyununa değer vermektedir. Oyun, birçok ülkenin erken çocukluk eğitim programlarına yerleştirilmiştir ve oyunun çocuklar için potansiyel faydaları övülmektedir. Oyun, yüzlerce yıllık sosyal etkileşimler sonucu oluşturulmuş bir fenomendir. Oyun, özgürce seçilmiş, kişisel olarak yönlendirilmiş, çocuğu aktif olarak meşgul eden, içsel olarak motive edilmiş bir davranıştır. Oyun, Birleşmiş Milletler tarafından her çocuğun hakkı olarak kabul edilmektedir. Buna rağmen yirmi birinci yüzyılın başlarında, bazı çocukların oyun fırsatlarının giderek daha fazla tehlikeye atıldığına, sömürgeleştirildiğine ve reddedildiğine dair artan bir kabul söz konusudur. Bu durum evrensel değildir. Bazı ülkelerdeki politika yapıcılar, çocukların serbest oyunlarına erken çocukluk eğitimi ve bakımının temel unsuru olarak değer verir (Lai vd. 2018; Milteer vd. 2012; Murray 2018).

Oyun, çocukların yaşamları boyunca bolca vakit geçirdikleri gelişimsel ve eğitici bir araçtır. Oyun, kuralları olan, beceri ve zekayı geliştiren bir eğlence olarak tanımlanmaktadır. Oyunun gelişimi destekleyen ve eğlenmeye yardımcı olan bir aktivite türü olduğuna dair işlevsel bir bakış açısı ortaya koymak mümkündür. Gelişim ve öğrenmenin ilerlemesi oyunun sonuçları olarak ortaya çıkar. Bu nedenle oyun sadece bir gelişim ortamı sağlamakla kalmaz, aynı zamanda bir öğrenme alanı da oluşturur (Köngäs vd. 2022; Larsen 2015). Çocuklar oyun sırasında pratik yapabilir, pekiştirebilir ve neyin doğru neyin yanlış olduğunu öğrenme fırsatı bulur. Oyun yoluyla öğrenme ve öğretme, erken çocukluk eğitiminde çocukların öğrenmesi için uygundur ve literatürde köklü bir geçmişe sahiptir. Oyun, 150 yıldan uzun bir süre önce Frobel tarafından kurulan ilk okul öncesi okuldan bu yana, erken çocukluk programlarının önemli bir rolü olmuştur. Psikanalitik literatürden Sigmund Freud'a göre oyunlar, çocukların duygularıyla temasa geçmelerini, sıkıntı ve kaygıları bilinç düzeyine çıkararak bunları oyunlarında dile getirerek kaygılarını gidermelerini sağlar. Oyunun erken çocukluk eğitiminde önemli bir yeri vardır. Oyun yoluyla çocukların gelişimi desteklenebilir ve ayrıca her çocuğun genel öğrenme ve gelişim özellikleri, bireyin ihtiyaçlarına göre uyarlanmış yüksek kaliteli deneyim sağlamak için daha özel programlar sağlayabilen uygulayıcılar tarafından anlaşılabilir (Donoghue 2017; Karaoğlu 2020; Pramling vd. 2019).

Montessori, oyunu çocukların işi olarak tanımlamıştır. Erken çocukluk araştırmalarının gözden geçirilmesi, oyunun sağlıklı beyin gelişimi için kritik olduğu sonucunu ortaya çıkarmıştır. Oyun aynı zamanda öğrenme için güçlü bir motive edicidir, kendi kendine başlatılır, eğlencelidir, ilgi çekicidir, aktiftir ve çocukların keşfederek öğrenmelerini sağlar. Başkalarıyla oyun oynamak çocukların sosyal ve duygusal gelişimine katkı sağlar. Bilişsel olarak oyun, çocukların okula uyum sağlamalarına yardımcı olur ve onların okula hazır olmalarını, öğrenme davranışlarını ve problem çözme becerilerini geliştirir. Oyun becerilerinin öğrenilememesi, oyun sırasında zorlayıcı davranışlara, sınıfta davranış

sorunlarına ve hiperaktiviteye neden olabilir (Bokony, Patrick, ve Fortney 2009; Bulgarelli ve Bianquin 2017).

Çocuk oyunda bilinçli olarak kendi eylemlerini tanımayı öğrenir ve her nesnenin bir anlamı olduğunun farkına varır. Oyun-gelişim ilişkisi, öğretim-gelişim ilişkisi ile karşılaştırılabilir, ancak oyun, bilinçte değişiklikler sağlar. Oyun, gelişimin kaynağıdır ve yakınsal gelişim bölgesini oluşturur. Hayali eylemler, gerçek yaşam planları ve istemli güdülerin oluşumu - hepsi oyunda ortaya çıkar. Oyun, okul öncesi eğitimde gelişimin en üst seviyelere çıkmasını sağlar. Çocuk oyun etkinliği yoluyla ilerler. Oyun, çocuğun gelişimini belirleyen öncü bir aktivite olarak adlandırılabilir (Gray 2017; Vygotsky 2016).

Oyun temelli programlar çocukların akademik gelişimlerini desteklemektedir. Oyun, gelişimsel amaçların gerçekleştirilmesinde etkili bir araç konumundadır. Müfredatın akademik hedeflerinin gerçekleştirilmesinde oyun temel bir eğitim aracı olarak kullanılmaktadır. Oyun çocuklara akademik bilgi ve becerilerin kazandırılmasının yanı sıra çocuklara kültürel aktarımın yapılmasında da oldukça etkilidir (Hill 2015; Syomwene ve Mwaka 2018).

Çocukların kavramsal anlayışını geliştirmek, çocuğun yalnızca sonraki akademik başarısı için değil, günlük yaşamı için de önemlidir; çocukların daha amaca yönelik ve işlevsel şekillerde hareket etmelerine ve dünyayı deneyimlemelerine olanak tanır. Araştırmalar çocukları hayal gücüne ve oyuna dahil etmenin bu tür bir gelişim için ne kadar kritik olduğunu ve bu nedenle doğrudan öğretimle değiştirilmek yerine erken çocukluk eğitimi uygulamalarının temeli olarak kalması gerektiğini anlamak için geniş bir zemin sağlar (Faas vd. 2017; Pramling vd. 2019).

Oyun, üründen ziyade süreçle karakterize edilir, bilişsel olarak esnek, çocukların ilgi alanlarını keşfetmelerine, sevinçlerini ifade etmelerine ve korkularını, hayal kırıklıklarını ve üzüntülerini işlemelerine olanak tanır. Oyun, çocukların birbirleri hakkında bilgi edinmeleri için birçok fırsat sunar. Çocuklar oyun oynarken kendilerini o ana kaptırırlar. Kendi küçük dünyalarına girerler ve sadece oynarlar. Çocuklara gün boyunca oyun oynamaları için zaman tanımak, kalıcı bağlar ve ilişkiler yaratmanın temel bir parçasıdır. Oyun çocuk gelişiminin tüm alanlarına katkıda bulunur. Oyun, fiziksel gelişimi artırır çünkü çocuklar oyun oynarken hem kaba hem de ince motor becerilerini kullanırlar. Oyun, problem çözmeyi, bilgiyi hatırlamayı ve karar vermeyi öğrenerek bilişsel gelişimi artırır. Oyun, çocukların kendi duygularının daha fazla farkına varmalarına ve bu duygularla etkili bir şekilde nasıl başa çıkacaklarına izin vererek duygusal gelişimi artırır. Sosyal bağlamda oyun oynamak çok önemlidir çünkü çocuklar bu şekilde gelişmeye başlar (Rauf ve Bakar 2019; Whitman 2018; Yogman vd. 2018).

Çocukların okuldaki grup öğrenmesi ve işbirliği içinde oynama gibi sosyal becerilerini geliştirmelerine yönelik fırsatların, temel müfredat etkinliklerine harcanan ek zamanın yerini aldığı çok açıktır. Bir çocuk ebeveynleri, kardeşleri, aileleri ve nihayetinde öğretmenleri ve sınıf arkadaşları ile etkileşime girdiğinde, bu etkileşimler öncelikle oyun yoluyla gerçekleşir. Çocuklar başkalarıyla iletişim kurarak kendi dil yeterliliklerini geliştirirler ve bu da çocukların yaşamları boyunca iletişim becerilerini geliştirmelerine olanak tanır. Çocuklar oyun oynayarak ve oyun yoluyla iletişim kurduklarında, dilin nasıl çalıştığını öğrenir ve diğer insanlarla nasıl etkileşimde bulunacaklarına dair bir anlayış kazanır. Çocukların okuma yazma becerilerinin geliştirilmesinde oyun önemli bir araçtır (Mielonen ve Paterson 2009; Njuguna 2020; Wood ve Hedges 2016).

Oyun, çocukların ilişkiler kurmasına, güven kazanmasına ve ömür boyu sürecek bağlar oluşturmaya imkan tanır. Oyun, çocukların üretken olmalarına, hayal ürünü senaryolar üretmelerine ve rol yapmalarına izin verir. Oyun aynı zamanda çocukların oyun oynarken dil becerilerini kullanmaları ve geliştirmeleri nedeniyle iletişim becerilerini de artırır. Oyun sırasında çocuklar kim olduklarını keşfedebilir. Çocuklar oyun yoluyla deneyimlerini bilgileriyle karşılaştırarak öğrenebilirler. Çocuklar öğrendikçe ve deneyimleri ilişkilendirdikçe şemalarına yenilerini eklerler. Bir şema, bilginin yapı taşları olarak kabul edilir. Çocuklar oynadıkça ve geliştikçe şemaları da oluşmaya ve değişmeye devam eder. Çocuklar oyun sırasında birbirleriyle etkileşim kurabilir. Prososyal davranış, oyun sırasında çocukların başkalarının duygularının farkına varmalarını sağladığı ve bakış açısı kazanmayı geliştirdiği için gereklidir. Başkalarının duygularının farkında olmak, çocuklara başka biriyle empati kurabileceklerini öğretir. Küçük yaşta bakış açısı almak önemlidir çünkü bu, çocuklara her şeyin herkes için aynı olmadığını gösterebilir (Biddle vd. 2013; Holte vd. 2014; Whitman 2018).

Oyun, aynı zamanda çocukların daha az benmerkezci olmalarına yardımcı olur, çünkü çocuklar toplum yanlısı davranışlar sergilediklerinde, kendilerini değil başkalarını düşünürler. Çocuklar duygularını tanımayı ve harekete geçmeden önce düşünmeyi öğrenirler. Çocuklar ayrıca düşüncelerinde daha esnek hale gelebilir ve bilişsel olarak gelişebilir. Oyun, çocukların bilişsel olarak gelişmesini sağlar. Çocuklar, oynamanın doğru ya da yanlış bir yolu olmadığını öğrenirler. Çocuklar oynarken aynı zamanda sosyal beceriler geliştirir, dili geliştirir ve problem çözme öğrenirler. Oyun, çocukların başarı için gerekli becerileri nasıl öğrendikleriyle ilişkilidir. Çocukların oyun yoluyla öğrenebilmeleri için hareket edebilmeleri ve aktif katılımcı olmaları gerekir (Pramling vd. 2019; Whitman 2018).

Sonuç

Yıllar boyunca oyun birçok şey olarak yorumlandı. Oyunun birçok tanımı, özelliği, yaklaşımı, kategorisi ve türü vardır. Oyun etkinliklerinin bir listesini derlemek, oyunu tanımlamaktan muhtemelen daha kolaydır - oyunun hiçbir tanımı onunla bağlantılı tüm görüşleri, algıları, deneyimleri ve beklentileri kapsayamaz. Oyunun tanımlanması biraz zor olabilir, ancak yine de çok disiplinli bakış açılarından gelen teorisyenler arasında oyunun çocukların gelişimine önemli bir katkı sağladığı konusunda geniş bir fikir birliği vardır. Oyun çocuğun öğrenmesi ve gelişimi için faydalı olarak görülmüştür (Bianca 2020; Treasure 2018).

Çocukların bütünsel gelişimi için oyunun önemi ve faydaları, çocuk refahı, sağlık, eğitim ve barınma gibi alanlarda çalışan profesyoneller tarafından çoğu zaman takdir edilmektedir. Önceki nesillerde çocuklar genellikle açık havada özgürce oynarlarken, günümüzün çocukları, dünyanın dört bir yanındaki birçok engelle karşı karşıyadır. Yaşanan kısıtlılıklara rağmen oyun, çocukların hayatında önemli bir yere sahiptir (Karakaş ve Çevik 2016; Navidi 2014).

Oyunun çocukların gelişiminde önemli olduğu açıktır. Oyun çocukların temel uğraşdır. Çocuklar oyun oynarken öğrenir. Çocuklar çevrelerindeki dünyayı oyun yoluyla keşfeder. Çocuklar oyuna her girdiklerinde yeni bir şey öğrenmektedir. Oyun, çok yönlü bir çocuğun önemli bir parçasıdır. Oyun, çocukların fiziksel, bilişsel, sosyal, duygusal ve dilsel yeteneklerini artırır. Oyun, çocuk gelişiminin önemli bir parçasıdır. Çocuklar sosyal varlıklardır ve etkileşimi ve iletişimi arzulurlar. Çocuklar oyun oynarken hem

kendileri hem de başkaları hakkında bilgi edinebilirler. Çocuklar oyun yoluyla duygularını düzenlemeyi, akranları, öğretmenleri ve çevreleriyle etkileşim kurmayı öğrenebilirler. Oyun, çocukların dikkat sürelerini genişletmelerini ve içsel motivasyonu geliştirmelerini sağlar. Oyun, çocuk gelişiminin anlamlı bir parçasıdır çünkü çocukların tüm gelişim alanlarında büyümelerini sağlar. Oyun, çocukların gerçek benliklerini keşfetmeleri ve olmaları gereken kişi olmaları için bir çıkış noktası işlevi görür. Eğitimcilerin oyuna öncelik vermesi önemlidir. Çünkü oyun çocuklar için önemli bir öğrenme ve keşfetme şeklidir. Oyun çocuğu bütünleştirir. Oyun, gelişimin temel bir parçasıdır ve çocuğun kişiliğini şekillendirir (Fleer 2021; Gray 2017; Rauf ve Bakar 2019; Whitman 2018).

Oyun, her yaşta çocuk için sağlıklı gelişimin gerekli bir unsurudur. Oyun, gelişimin tüm alanlarını etkiler; çocuklara benlik, başkaları ve fiziksel çevre hakkında bilgi edinme fırsatı sunar. Sosyal, duygusal, bilişsel ve fiziksel gelişimin başka hiçbir şekilde elde edilemeyen yönlerini teşvik eder. Çocuklar oyun aktivitelerine katıldıklarında akranlarıyla nasıl etkileşimde bulunacaklarını öğrenirler ve aynı zamanda gerçek dünya hakkında önemli şemalar oluştururlar. Oyunun her çocuk için hayati önem taşıdığına öne süren oyunun faydalarına yönelik birçok araştırma yapılmıştır. Daha ilk yıllarda çocuklar, üzerinde harfler bulunan kitaplarla veya diğer materyallerle oynayarak kelimelere aşina olurlar. Okul yılları boyunca çocuklar oyun yoluyla dil becerilerini sürekli geliştirmekte ve gerçek dünyaya ait önemli rolleri öğrenmektedir. Oyun sırasında çocuklar aynı zamanda cinsiyet rollerini öğrenir; birbirleriyle iletişim kurarlar, kendilerinin ve diğer bireylerin duygularını keşfeder. Oyun, çocukların duygusal gelişimleri için önemli olan kendilerini ifade etme aracıdır. Çocuklar oyun oynarken kendilerini güvende hissederler ve oyun anında kendilerini olduğu gibi ifade edebilirler. Çocuklar duygularını nasıl ifade edeceklerini oyun yoluyla öğrenirler; gerilimi ve kaygıyı azaltmak, saldırganlığı ve çatışmayı çözmek için oyunu kullanırlar (Biddle vd. 2013; Ginsburg vd. 2007; Guirguis 2018; Mielonen ve Paterson 2009).

Oyunun çocukların bilişsel, fiziksel, sosyal ve duygusal gelişimi ve genel refahı için gerekli olduğunu düşünen yaklaşımlar, çocukların oyun oynama fırsatlarının azalmasından endişe duymaktadır. Aceleci yaşam tarzları, daha fazla tek ebeveynli aileler veya iki çalışan ebeveyn ve çocuk merkezli oyun pahasına akademik ve zenginleştirme faaliyetlerine artan odaklanma, çocukların hem içeride hem de dışarıda oyun sürelerini sınırlamaktadır. Çocukların optimal fiziksel ve zihinsel sağlığı ve gelişimi için, ailelerin, okul sistemlerinin ve toplulukların oyunun faydalarını anlamaları ve çocukların oyun için fırsatlara sahip olmalarını sağlamanın yollarını bulması önemlidir (Bokony vd. 2009; Lindberg, Cingi ve Güzel 2020; Mabagala ve Mabagala 2012).

Kişisel sosyal ve duygusal olmak üzere tüm gelişim alanları erken yaşlarda çok önemlidir. Kişilik özelliklerinin tohumları ilk yıllarda oluşturulur ve geliştirilir. Çocukların gelişim alanlarını ve öğrenme eğilimlerini beslemede, onları daha özgüvenli hale getirmede, sorgulayıp problem çözmeye çalışma ve daha sosyalleşmelerinde oyunun önemli bir rolü vardır. Oyunun çocukların akademik yaşamları üzerinde uzun vadeli bir etkisi olduğu düşünülmektedir. Oyun erken yaşlarda bir şeyler öğretmek, gelişim alanlarını geliştirmek ve çocukların görüşlerini öğrenmek için etkili bir şekilde kullanılabilir. Bu, çocukların pasif olmaktan ziyade oyunda aktif olmalarıyla mümkün olabilir. Oyunda aktif olmak, öğrenme eğilimini geliştirmede çok önemli bir role sahiptir.

Eğitimden maksimum faydayı sağlamak için oyun etkin bir şekilde uygulanmalıdır (Hough ve Hough 2012; Karaoğlu 2020).

Oyun, tüm çocukların gelişiminin önemli ve kritik bir parçasıdır. Oyun, çocuğun bebeklik döneminde başlar ve ideal olarak yaşamı boyunca devam eder. Oyun, çocukları yetişkin yaşamına hazırlamanın en etkili yoludur ve çocukları birçok açıdan gelişimsel olarak destekler. Oyun, çocukların sosyalleşmeyi, düşünmeyi, problem çözmeyi, olgunlaşmayı ve en önemlisi eğlenmeyi öğrenmesidir. Oyun, çocukları hayal güçleriyle, çevreleriyle, anne babalarıyla, aileleriyle ve dünyayla birleştirir. Bir çocuğun oyun dünyasına ebeveyn katılımı sadece çocuk için değil, ebeveyn için de son derece faydalıdır. Çocuklarla oynamak, sonsuza kadar sürecektir ve güçlendirir. Ebeveyn-çocuk oyunu, değerlerin paylaşımı için kapılar açar, iletişimi artırır, öğretilebilir anlar sağlar ve problem çözmede yardımcı olur. Oyun zamanı, ebeveyn ve çocuğa bireysel farklılıkların yanı sıra aile ile ilgili endişeler ve sorunlarla yüzleşme ve çözme fırsatları sağlar. Oyun, ebeveynin dünyaya bir kez daha çocuğun gözünden bakmasını sağlar (Anderson-McNamee ve Bailey 2010; Kaplan 2024; Yogman vd. 2018).

Değerlendirme	İki Dış Hakem / Çift Taraflı Körleme
Etik Beyan	<p>* Bu makale, Sempozyumu'nda sözlü olarak sunulan ancak tam metni yayımlanmayan "....." adlı tebliğin içeriği geliştirilerek ve kısmen değiştirilerek üretilmiş hâlidir.</p> <p>* Bu çalışma ... danışmanlığında ... tarihinde sunduğumuz/tamamladığımız ... başlıklı yüksek lisans/doktora tezi esas alınarak hazırlanmıştır.</p> <p><i>Bu çalışmanın hazırlanma sürecinde bilimsel ve etik ilkelere uyulduğu ve yararlanan tüm çalışmaların kaynakçada belirtildiği beyan olunur.</i></p>
Benzerlik Taraması	Yapıldı – İthenticate
Etik Bildirim	itobiad@itobiad.com
Çıkar Çatışması	Çıkar çatışması beyan edilmemiştir.
Finansman	Bu araştırmayı desteklemek için dış fon kullanılmamıştır.
Peer-Review	Double anonymized - Two External
Ethical Statement	<p>* This article is the revised and developed version of the unpublished conference presentation entitled "...", orally delivered at the Symposium...</p> <p>* This article is extracted from my master thesis/doctorate dissertation entitled "...", supervised by ... (Master's Thesis/Ph.D. Dissertation, ... University, City/State, Year).</p> <p><i>It is declared that scientific and ethical principles have been followed while carrying out and writing this study and that all the sources used have been properly cited.</i></p>
Plagiarism Checks	Yes - İthenticate
Conflicts of Interest	The author(s) has no conflict of interest to declare.
Complaints	itobiad@itobiad.com
Grant Support	The author(s) acknowledge that they received no external funding in support of this research.

Kaynakça / References

- Abdul Aziz, Noraziah, and Netty Yushani Yusof. 2009. *Play and the Development of Thinking in Children*. Educational Management and Leadership Series, Institut Aminuddin Baki.
- Akgül, Tülay Yıldız. 2019. "Neden Oyun Oynamalıyız?" *Kocaeli Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Dergisi* 6(5):15–23.
- Akın, Erhan, Serhat Kıztanrı, and Deniz Edip. 2021. "Çocuk Oyunları ve Oyunların Bireylerin Gelişimine Katkısı (Mardin Çocuk Oyunları Örneği)." *Anemon Muş Alparslan Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi* 9(3):785–98. doi: 10.18506/anemon.819790.
- Anderson-McNamee, Jona K., and Sandra J. Bailey. 2010. "The Importance of Play in Early Childhood Development." *Montana State University Extension* 4(10):1–4.
- Bianca, Eric. 2020. "Theories of Play in Children Development." *Inosr Humanities and Social Sciences* 6(1):40–45.
- Biddle, K. A. G., A. Garcia-Nevarez, W. J. R. Henderson, and A. Valero-Kerrick. 2013. *Play and the Learning Environment*. SAGE Publications.
- Bokony, Patti, Teri Patrick, and Stacy Fortney. 2009. "Play." *University of Arkansas for Medical Sciences (UAMS)*.
- Brooker, Liz, and Martin. Woodhead. 2013. *The Right to Play*. The Open University.
- Bulgarelli, Daniela, and Nicole Bianquin. 2017. "Conceptual Review of Play: Definition of Play." in *Play development in children with disabilities*.
- Courtney, Horwath-Oliver. 2015. "Parental Perceptions of Play: The Influences of Parent Gender, Gender Role Attitudes, and Parenting Styles on Parent Attitudes toward Child Play." University of Alaska.
- Donoghue, Elaine A. 2017. "Quality Early Education and Child Care From Birth to Kindergarten." *American Academy of Pediatrics* 140(2).
- Eberle, Scott G. 2014. "The Elements of Play Toward a Philosophy and a Definition of Play." *American Journal of Play* 6(2):214–32.
- Faas, Stefan, Shu-Chen Wu, and Steffen Geiger. 2017. "The Importance of Play in Early Childhood Education: A Critical Perspective on Current Policies and Practices in Germany and Hong Kong." *Global Education Review* 2(4):75–91.
- Fleer, Marilyn. 2014. *Theorising Play in the Early Years*. Cambridge University Press.
- Fleer, Marilyn. 2021. *Play in the Early Years*. Cambridge University Press.
- Gaskins, Suzanne, Wendy Haight, and David F. Lancy. 2007. "The Cultural Construction of Play." in *Play and Development: Evolutionary, Sociocultural, and Functional Perspectives*, edited by A. Goncu and S. Gaskins. Psychology Press.
- Ginsburg, Kenneth R., Donald L. Shifrin, Daniel D. Broughton, Benard P. Dreyer, Regina M. Milteer, Deborah A. Mulligan, Kathleen G. Nelson, Tanya R. Altmann, Michael Brody, Michelle L. Shuffett, Brian Wilcox, Carolyn Kolbaba, Veronica L. Noland, Marjorie Tharp, William L. Coleman, Marian F. Earls, Edward Goldson, Cheryl L. Hausman, Benjamin S.

Siegel, Thomas J. Sullivan, J. Lane Tanner, Ronald T. Brown, Mary Jo Kupst, Sally E. A. Longstaffe, Janet Mims, Frances J. Wren, George J. Cohen, and Karen Smith. 2007. "The Importance of Play in Promoting Healthy Child Development and Maintaining Strong Parent-Child Bonds." *Pediatrics* 119(1):182-91. doi: 10.1542/peds.2006-2697.

Gökşen, Cengiz. 2014. "Oyunların Çocukların Gelişimine Katkıları ve Gaziantep Çocuk Oyunları." *Atatürk Üniversitesi Türkiyat Araştırmaları Enstitüsü Dergisi* (52):229-59.

Goldstein, Jeffrey. 2012. *Play in Children's Development, Health and Well-Being*. Toy Industries of Europe.

Göncü, Artin, and Suzanne Gaskins. 2007. *Play and Development: Evolutionary, Sociocultural, and Functional Perspectives*. Psychology Press.

Gray, Peter. 2013. "Definitions of Play." *Scholarpedia* 8(7):30578.

Gray, Peter. 2017. "What Exactly Is Play, and Why Is It Such a Powerful Vehicle for Learning?" *Topics in Language Disorders* 37(3):217-28. doi: 10.1097/TLD.0000000000000130.

Guirguis, Ruth. 2018. "Should We Let Them Play? Three Key Benefits of Play to Improve Early Childhood Programs." *International Journal of Education and Practice* 6(1):43-49. doi: 10.18488/journal.61.2018.61.43.49.

Gurgel, Marília T. de A. Gomes, and Márcia Oliveira Moraes. 2014. "A Touch of Play." *Psychology* 05(07):602-8. doi: 10.4236/psych.2014.57071.

Hill, Michelle. 2015. "Dead Forever: Young Children Building Theories in a Play---Based Classroom." The University of Sheffield.

Holte, Arne, Margaret M. Barry, Mona Bekkhus, Anne Inger Helmen Borge, Lucy Bowes, Ferran Casas, Oddgeir Friberg, Bjørn Grinde, Bruce Headey, Thomas Jozefiak, Ratib Lekhal, Nic Marks, Ruud Muffels, Ragnhild Bang Nes, Espen Røysamb, Jens C. Thimm, Svenn Torgersen, Gisela Trommsdorff, Ruut Veenhoven, Joar Vittersø, Trine Waaktaar, Gert G. Wagner, Catharina Elisabeth Arfwedson Wang, Bente Wold, and Henrik Daae Zachrisson. 2014. "Psychology of Child Well-Being." Pp. 555-631 in *Handbook of Child Well-Being: Theories, Methods and Policies in Global Perspective*. Springer Netherlands.

Hough, Brian H., and Sigmund Hough. 2012. "The Play Was Always the Thing: Drama's Effect on Brain Function." *Psychology* 3(6):454-56. doi: 10.4236/psych.2012.36064.

Huser, Carmen. 2017. "Children's Perspectives of Play and Their Research Participation." Charles Sturt University.

Huston, Aletha C., and Alison C. Bentley. 2010. "Human Development in Societal Context." *Annual Review of Psychology* 61:411-37. doi: 10.1146/annurev.psych.093008.100442.

İnan Kaya, Gamze. 2021. "Dijital Çağda Çocuk Yetiştirme ve Eğitim: Değişen Roller." *İnsan ve İnsan Dergisi* 8(27):83-100. doi: 10.29224/insanveinsan.819184.

Irvin, Melissa. 2017. *The Importance of Play in Early Childhood Education*.

Kaplan, Amine. 2024. "Play and Its Effect in Child Development." *Anatolian Journal of Mental Health* 1(1):1-9.

Karakaş, Banu, and Ömer Can Çevik. 2016. "Çocuk Refahı: Çocuk Hakları Perspektifinden Bir Değerlendirme." *Gazi Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi* 18(3):887–906.

Karaoğlu, Sevim. 2020. "The Importance of Play in Pedagogy in Curriculum Delivery and Play Provision for Young Children's Learning and Development." *Erciyes Journal of Education* 4(2):18–34. doi: 10.32433/eje.746394.

Kessel, Julie. 2018. "Let Our Children Play: The Importance of Play in Early Childhood Education." *University of Montana Journal of Early Childhood Scholarship and Innovative Practice* 2(1):1–6.

Koçer, Hale. 2004. "İlk 18 Ayda Bebeklerin Fiziksel, Psikomotor ve Zihinsel Gelişim Sürecinde Oyun Özellikleri." *Kuram ve Uygulamada Eğitim Yönetimi* (40):504–17.

Köngäs, Mirja, Kaarina Määttä, and Satu Uusiautti. 2022. "Participation in Play Activities in the Children's Peer Culture." *Early Child Development and Care* 192(10):1533–46. doi: 10.1080/03004430.2021.1912743.

Kumar Shirotriya, Awadhesh. 2012. "Right to Play." *International Online Physical Education & Sports Research Journal* 1(1):1–11.

Lai, Ngan Kuen, Tan Fong Ang, Lip Yee Por, and Chee Sun Liew. 2018. "The Impact of Play on Child Development - A Literature Review." *European Early Childhood Education Research Journal* 5(26):625–43. doi: 10.1080/1350293X.2018.1522479.

Larsen, Lasse Juel. 2015. "Play and Space—towards a Formal Definition of Play." *International Journal of Play* 4(2):175–89. doi: 10.1080/21594937.2015.1060567.

Lester, Stuart, and Wendy Russell. 2010. *Children's Right to Play: An Examination of the Importance of Play in the Lives of Children Worldwide Early Childhood Development*. The Netherlands.

Lindberg, Emine Nihal, Mehmet Akif Cingi, and Hande Güzel. 2020. "Analysis of Traditional Child Plays Based on Child Culture and Child Development." *Journal of History Culture and Art Research* 9(4). doi: 10.7596/taksad.v9i4.2696.

Londoño-Ramos, Carlos Arturo, and Jorge Aníbal Rojas-Devia. 2020. "Crisis and Philosophical Practice in Education." *Praxis & Saber* 11(25):153–76. doi: 10.19053/22160159.v11.n25.2020.9910.

Lundy, Laura, Karen Orr, and Harry Sheir. 2017. "Children's Education Rights: Global Perspectives." Pp. 364–80 in *Handbook of children's rights: Global and multidisciplinary perspectives*, edited by M. D. Ruck, M. Peterson-Badali, and M. Freeman. Routledge.

Mabagala, Stephen, and Daphina Libent Mabagala. 2012. "The Importance of Play During Childhood: The Lesson for Care Givers, Parents and Pre-Schools in Tanzania." *Journal of the Open University of Tanzania* 11:111–26.

Majumdar, Ananda. 2020. "Role of Play in Child Development." *International Journal of Technical Research & Science* 5(4):9–16. doi: 10.30780/ijtrs.v05.i04.002.

Mielonen, Alissa Marie, and Wendy Paterson. 2009. "Developing Literacy through Play." *Journal of Inquiry & Action in Education* 3(1):15–46.

Milteer, Regina M., Kenneth R. Ginsburg, Deborah Ann Mulligan, Nusheen Ameenuddin, Ari Brown, Dimitri A. Christakis, Corinn Cross, Holly Lee Falik, David L. Hill, Marjorie J. Hogan, Alanna Estin Levine, Gwenn S. O’Keeffe, Wendy Sue Swanson, Benjamin S. Siegel, Mary I. Dobbins, Marian F. Earls, Andrew S. Garner, Laura McGuinn, John Pascoe, and David L. Wood. 2012. “The Importance of Play in Promoting Healthy Child Development and Maintaining Strong Parent-Child Bond: Focus on Children in Poverty.” *Pediatrics* 129(1). doi: 10.1542/peds.2011-2953.

Murray, Jane. 2018. “The Play’s the Thing.” *International Journal of Early Years Education* 26(4):335–39. doi: 10.1080/09669760.2018.1527278.

Navidi, Ute. 2014. *The Role of Play in Children’s Health and Development*. Shu-Kun Lin.

Nichols, Rachel Mary. 2020. “The Power Of Play In Early Childhood Education.” Northwestern College.

Nicolai, Susan. 2003. *Education in Emergencies: A Tool Kit for Starting and Managing Education in Emergencies*. Save The Children.

Njuguna, Grace Kabura. 2020. *Teacher Factors Influencing Use of Play as a Teaching Strategy in Pre-Primary Schools in Kiambu County, Kenya*.

Parten, Mildred B. 1932. “Social Participation Among Pre-School Children.” *The Journal of Abnormal and Social Psychology* 27(3):243–69.

Pramling, Niklas, Cecilia Wallerstedt, Pernilla Lagerlöf, Camilla Björklund, Anne Kultti, Hanna Palmér, Maria Magnusson, Susanne Thulin, Agneta Jonsson, and Ingrid Pramling Samuelsson. 2019. “Playing, Playworlds, and Early Childhood Education.” Pp. 31–54 in *International Perspectives on Early Childhood Education and Development*. Vol. 26. Springer.

Pyle, Angela, and Erica Danniels. 2017. “A Continuum of Play-Based Learning: The Role of the Teacher in Play-Based Pedagogy and the Fear of Hijacking Play.” *Early Education and Development* 28(3):274–89. doi: 10.1080/10409289.2016.1220771.

Raghavan, Ramesh, and Anna Alexandrova. 2015. “Toward a Theory of Child Well-Being.” *Social Indicators Research* 121(3):887–902. doi: 10.1007/s11205-014-0665-z.

Rauf, Aqila Liyana Abdul, and Kamariah Abu Bakar. 2019. “Effects of Play on the Social Development of Preschool Children.” *Creative Education* 10:2640–48. doi: 10.4236/ce.2019.1012191.

Rothbart, Mary K., Brad E. Sheese, M. Rosario Rueda, and Michael I. Posner. 2011. “Developing Mechanisms of Self-Regulation in Early Life.” *Emotion Review* 3(2):207–13. doi: 10.1177/1754073910387943.

Rubin, Kenneth H., Kathryn S. Watson, and Thomas W. Jambor. 1978. “Free-Play Behaviors in Preschool and Kindergarten Children.” *Child Development* 49(2). doi: 10.2307/1128725.

Serpa, Sandro. 2018. “A Reflection on Sociology of Education.” *International Journal of Social Science Studies* 6(3). doi: 10.11114/ijsss.v6i3.3013.

Sharma, Vandana. 2018. “The Role of Culture in Shaping Children’s Play.” Western Sydney University.

Singh, Asha, and Deepa Gupta. 2012. "Contexts of Childhood and Play: Exploring Parental Perceptions." *Childhood* 19(2):235–50. doi: 10.1177/0907568211413941.

Smidt, Sandra. 2011. *Playing to Learn : The Role of Play in the Early Years*. Routledge.

Smith, Peter K., and Anthony Pellegrini. 2008. "Learning Through Play." *Encyclopedia on Early Childhood Development* 24(8):1–5.

Stagnitti, Karen. 2004. "Understanding Play: The Implications for Play Assessment." *Australian Occupational Therapy Journal* 51:3–12.

Syomwene, Anne, and Marcella Mwaka. 2018. *Significance of Play in Early Childhood Education Curriculum*. Vol. 10.

Tesar, Marek, Kathy Hytten, Te Kawehau Hoskins, Jerry Rosiek, Alecia Y. Jackson, Michael Hand, Peter Roberts, Gina A. Opiniano, Jacoba Matapo, Elizabeth Adams St. Pierre, Rowena Azada-Palacios, Candace R. Kuby, Alison Jones, Lisa A. Mazzei, Yasushi Maruyama, Aislinn O'Donnell, Ezekiel Dixon-Román, Wang Chengbing, Zhongjing Huang, Lei Chen, Michael A. Peters, and Liz Jackson. 2021. "Philosophy of Education in a New Key: Future of Philosophy of Education." *Educational Philosophy and Theory* 1–22. doi: 10.1080/00131857.2021.1946792.

Thyssen, Sven. 2003. "Child Culture, Play and Child Development." *Early Child Development and Care* 173(6). doi: 10.1080/0300443032000070509.

Treasure, Tracy. 2018. "Theories and Perspectives on Play." Pp. 3–21 in *Learning through play: Creating a play-based approach within early childhood contexts*, edited by C. Robinson, T. Treasure, D. O. Connor, G. Neylon, and C. W. S. Harrison. Oxford University Press.

Vandell, D. L. 2000. "Parents, Peer Groups, and Other Socializing Influences." *Developmental Psychology* 36(6):699–710.

Vickerius, Maria, and Anette Sandberg. 2006. "The Significance of Play and the Environment around Play." *Early Child Development and Care* 176(2):207–17. doi: 10.1080/0300443042000319430.

Viejo, Carmen, Rosario Ortega-Ruiz, and Eva M. Romera. 2018. "Children's Play and Development." Pp. 131–46 in *Early Childhood Education From an Intercultural and Bilingual Perspective*. IGI Global.

Vietze, Jana, Linda P. Juang, and Maja K. Schachner. 2019. "Peer Cultural Socialisation: A Resource for Minority Students' Cultural Identity, Life Satisfaction, and School Values." *Intercultural Education* 30(5):579–98. doi: 10.1080/14675986.2019.1586213.

Vygotsky, L. S. 2016. "Play and Its Role in the Mental Development of the Child." *International Research in Early Childhood Education* 7(2):3–25.

White, Rachel E. 2012. *The Power of Play: A Research Summary on Play and Learning*. University of Minnesota.

Whitman, Elizabeth. 2018. "The Impact of Social Play on Young Children." Murray State University.

Wood, Elizabeth, and Helen Hedges. 2016. "Curriculum in Early Childhood Education: Critical Questions about Content, Coherence, and Control." *Curriculum Journal* 27(3):387–405. doi: 10.1080/09585176.2015.1129981.

Yogman, Michael, Andrew Garner, Jeffrey Hutchinson, Kathy Hirsh-Pasek, and Roberta Michnick Golinkoff. 2018. *The Power of Play: A Pediatric Role in Enhancing Development in Young Children*.